

מתוקים מדרש

ונופת צופים

הדלקת נרות:

7:27

יציאת השבת:

9:05

זמני השבת
לפי אופק ב"ב

שאלך אצל רבינו המגיד מוקז'ניץ, שאין בעל מופת ואיש פלאות גדול ממנו.

אף כך האומות, כיון שהוכיחו את עצמן שמאמינות במה שלמעלה מן הטבע, בפיו של בלעם הרשע, עד שמאמינות באמונות של הבל של נביא אליל זה, היה להם להאמין בה' ובמשה עבדו, בתורת משה מן השמים.

הכבוד האמיתי בעולם העליון

והנה מונעך ה' מכבוד: פעם נסע החפץ חיים, לעיר מוסקבה שברוסיה, לפני שיצא לדרך, שלח מכתב לאחד ממכריו שהתגורר במוסקבה, ובקשו שימתין לו בתחנת הרכבת ויעזרהו למצוא אכסניה. אני מבקש ממוך כתב החפץ חיים בהמשך המכתב שלא תגלה לאף אחד את הזמן בו אגיע לתחנת הרכבת.

קיים האיש את רצון הצדיק ולא גלה לאף אחד את הסוד, כשהגיע החפץ חיים למוסקבה, התפשטה השמועה במהירות, אחד העשירים מתושבי העיר כאב מאוד על הדבר, היתכן חשב העשיר צדיק גדול הגיע לעיר ואנו לא קיבלנו אותו בכבוד הראוי, היה עלינו להכין קבלת פנים מפוארת.

הוא לא התאפק ופנה בכאב לחפץ חיים מדוע מונעתם מאתנו את המצוה הגדולה של קבלת פני תלמיד חכם, הרי צרכים לקבל פניכם בכבוד גדול. במקום תשובה שאלו החפץ חיים האם אוכלים הנכם קוגל בשבת? כן, השיב אכולים אנו קוגל כמנהג ישראל, ואם היית בא לביתך בסתם יום חול, ומבקש מאשתך חתיכת קוגל האם היתה נותנת לך, ענה האיש היא היתה אומרת שאת הקוגל שומרים לשבת.

הסביר לו החפץ חיים, את הנמשל, הכבוד הוא כמו קוגל של שבת, הוא מיועד לעולם הבא, ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים, מי שמקבל כבוד בעולם הזה הרי הוא כאילו אכל קוגל של שבת באמצע השבוע, ויחסר לו חלק מהקוגל בשבת, זה פשוט לא כדי, מי שנהנה מכבוד בעולם הזה יחסר לו מהכבוד האמיתי לעולם הבא. רק שם בעוה"ב, נזכה לכבוד ונתענג בו, כי הוא מקומו של הכבוד האמיתי.

מוזב פחדו ממלחמה אחר מלחמה

עתה ילחכו הקהל את כל סביבתנו כלחוך השור: מפרש בעל "דבש וחלב", מליצת הכתוב לפי המדרש, 'ויגר מואב' והלא נצטוו 'אל תצר את מואב' אלא בשביל שסיוחן נטל ארץ מואב ועוג נטל את ארץ בני עמון, וישראל נטל משניהם, כמ"ש חז"ל (חולין דף ס) עמון ומואב טהרו בסיוחן, זהו שהיה פחד מואב, שישראל יסבכו שמדינה אחרת תלחם עם מואב ויכבשו את ארצו, ואח"כ יכבשו ישראל אותם מידם, וא"כ יהיו נאכלים פעמיים 'כאכילת השור שמעלה גרה, בולע וחוזר ובולע, וזהו הלשון 'ויגר' מלשון גרה, ש'עתה ילחכו כלחוך השור.

אמונה בה' וכח הצדיקים

וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור, וברש"י וא"ת מפני מה השרה הקב"ה שכינתו על גוי רשע, שלא יהא פתחון פה לאו"ה לומר אילו היו לנו נביאים חזרנו למוטב, העמיד להם נביאים והם פרצו גדר העולם: אבל הרי הקושיא במקומה עומדת, שבו יש פתחון פה לאומות למה לישראל נביאי אמת כמושה, ולהם נתנו נביא כבלעם הפורץ גדר, נאמר בשם גדול אחד, ההסבר הוא שלכל עם יש מנהיגים לפי רוחו ולפי מעשיו, לעם קדוש נביאים קדושים, לעם פרוץ נביאים פורצי גדר.

על כך היה רבינו שמחה בונם מפשיסחא מספר, שבדידיה הוה עובדא, פעם חש בעיניו מאוד ונסע לעיר הבירה ברלין, לדרוש ברופאים, כשהגיע לשם שאל מי כאן רופא עינים מומחה ביותר, אמרו לו אדם אחד יש, רופא חולים ומפליא לעשות בסגולות גדולות, הגם שאינו רופא מקצועי מדופלם, אמר להם, בדין היה שלא ילך אצל רופא בשר ודם כל עיקר, אלא לבקש רחמים מרופא חולי עמו ישראל, שהוא המוחץ והוא המרפא, אלא מאן דכואב לו כאב הולך אצל רופא מפני שהתורה אמרה ורפא ירפא, מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות בדרך הטבע, ואם בסגולות על טבעיות, הלא מוטב

הלכתא לשבתא

אין לסמוך על הנכתב כאן להלכה למעשה ובכל מקרה יש לשאול שאלת רב, והדברים לא נכתבו אלא לעורר לב המעיין.

סימן רנ"ג סעיף ג' בשו"ע יש למחות ביד הנוהגים להטמין מבעוד יום קומקום של מים חמין ונותנים אותם לתוך הקדרה בשבת כשהתבשיל מצטמק, דפעמים אחד היד סולדת בו והשני אין היס"ב וכשמערה אחד לחבירו מתבשלים זה עם זה.

● וכתב במשנ"ב (סקפ"ד) דכל זה היא לשיטת המחבר שסובר שאם כבר נצטנן מעט שאין היס"ב אסור להחזירה, אבל לדעת הרמ"א שניתן להחזיר כ"ז שראוי לאכול מחמת חמימתו, אין לחשוש לעירוי אחד בשני כל שלא נצטנן לגמרי, אפילו אין היס"ב, וכל שכן ששניהם המים והתבשיל היס"ב, שאין שום חשש בעירויים אחד לשני.

● וכן נוהגים העולם, לערות מים חמים לתוך תבשיל המצטמק והולך ויש חשש שמא יאבד טעמו או יחרך (וכמצוי בטשלאנ"ט), אכן כדי שלא יכשל בשום נדנדוד וחשש איסור, יש לשמור על הכללים הבאים, יערה בנחת, יגביה הקדרה או יזיזה מעל הלהבה, בשעת העירוי, יערה ישר מהמיחם בלי הפסק עוד כלי, יזהר שכל התבשיל יהיה מבושל כ"צ, יזהר שלא יגיע מהאדים למיחם העליון, שאז קדירת המים יוכלו להפוך לבשרי רק ימתין זמן מה לאחר פתיחת הכיסוי ואז יערה.

ועיין עוד בכ"ז בספר פסק"ת

לע"נ האי גברא
רבה הרב יצחק
אייזיק מאיר בן
הרה"ג ר' ישראל
אריה זלמן בנין
זצ"ל במלאות
השבעה להסתלקותו

לע"נ הילד יניק
וחכים
אברהם דוד חי
ז"ל בן יבלחט"א
יקותיאל יהודה
נלב"ע י"ב תמוז
תשפ"ד לאחר
שהודרך ביסורים
ת.נ.צ.ב.ה.

נדבת ידינו
הרה"ר אריה שימון הי"ו
לרגל שמחת הולדת
הבת תח"י
וברכת מזל טוב לחמיו
הרה"ג ר' יעקב מאיר
קראוס שליט"א
יזכו לגדלה לבעל תורה
לחופה ולמעש"ט

העלון מוקדש
לרפואות יעקב
בן מרים
לרפ"ו"ש
נא להתפלל
לרפואת אברהם
אהרן בן סימא
גישל לרפ"ו"ש

נדבת ידינו
הרה"ר יקותיאל יהודה לנדאו
הי"ו לרגל שמחת הולדת
התאומות שיחי'
וברכת מזל טוב לחמיו
הרה"ח מנחם מענדל בלוך
הי"ו
יזכו לגדלה לבעל תורה
לחופה ולמעש"ט

ליכות רבי אריה
חיים בן סלימה
שולמית
שיחי' ובני ביתו
להצלחה
וסייעתא
דשמיא בכל
העניינים

חידת השבוע
תעמוד ושב
פתרונות
לשלוה ליו"ר
המערכת
הבה"ח
יקותיאל
יהודה גרוס נ"י

ציור במנין צדקה

והצביעה על הציור אשר בתוכו נשזר הפסוק מתהילים "פותח את ידך... ומשביע לכל..." הציור והפסוק האירו לעיני המתבונן את מצוות הצדקה באור אלוכי. הנתינה, העין הטובה והלב הנדיב פעמו מן המילים והצבעים. הצדקה קיבלה ביטוי עליון וערכי, היישר מעולם האצילות. יונתן גולד אמר לה: "גברתי את זוכה לקנות את הציור האחרון בסידרת "הצדקה", שיהיה לך לברכה.

הקשישה נטלה את הציור והתבוננה בו שנית. היא הוציאה מכיסה פנקס המחאות ורשמה. אחר כך היא התיישבה על כורסא סמוכה, והביטה שוב בציור. לפתע הוסט ראשה ימינה ושמאלה, לפתע חירחרה וחיוורון עטה פניה עד שכולם הבחינו שהיא איבדה את הכרתה.

גב' מורן, אחות במקצועה שהבחינה בכך, סטרה קלות בלחייה של הקשישה, אחזה בלשוניה שלא תכנס לגרונה, הנשימה אותה ארוכות... כשמשביב כולם קוראים תהילים בהתרגשות "... מאין יבוא עזרי, עזרי מעם ה'".

לאמבולנס שהגיע תוך דקות ספורות לא היתה עבודה. גב' בלומה מאיר התאוששה וחזרה אט אט להכרה. האח בדק את לחץ הדם, את פעימות הלב, הכל היה תקין. אחרי רבע שעה בלומה חזרה לעצמה. יונתן גולד היה נסער. "גברתי מה קרה? נראה לי שהציור..." "כן" השיבה "הציור שלך השפיע עלי קשות... הבט כאן במספר הסיפורי המופיע כאן בציור שלך מצד שמאל. A199. "נו, מה בכך?" שאל גולד "זה המספר הסיפורי של העותק הזה".

"הבט כאן בזרועי" ביקשה גב' מאיר, "כאן מופיע גם המספר A199, אני ניצולת שואה כפי שאתה מבין... אני פשוט הזדעזעתי מן העובדה שהמספר על זרועי תואם את המספר שעל הציור שקניתי שהוא, לפי דברך, האחרון בסידרת הצדקה". "ומדוע קנית דווקא ציור זה" שאל גולד. "כי נושא הצדקה קרוב לליבי. לפני השואה ניהלתי גמ"ח גדול שסייע ליתומים וליתומות להקים בית בישראל. גם במהלך השואה עשיתי מאמצים רבים לעשות צדקה, עד כמה שיכולתי בתוך השכול הדמעי והיסורי, וברוך השם ניצלתי, הגעתי ארצה, ויחד עם בעלי המנוח חזרנו לעזור לכל דיכפין ודיצריך..."

A199. גולד הביט במספר שעל זרועה, הביט במספר הסיפורי של הציור ואמר "... לא יאומן צדקה בגימטריה... 199".

יד ההשגחה העליונה ליטפה את תלתליו של גולד הצעיר, כמו אומרת לו "אתה מבין כישרון צעיר שלי, צדקה תציל ממוות זה לא רק ציור, או פסוק, או מספר של אסירה במחנה ההשמדה, אלא זו הנהגה אלוקית פשוטה. והנה חביבי קיבלתם רמז אתה והגב' הצדקנית 199".

יונתן גולד היה אמן עם נשמה מיוחדת. אל תשאלו איך ולמה, אבל הקב"ה נטע בו כשרון אומנותי ששילב בצורה מדהימה, ויזואליה הרמונית ססגונית שבין פסוקי תהילים לבין ציורים מלאי הבעה מתוך הבריאה המופלאה של ריבון העולמים. כל המביט בציוריו היחודיים של גולד, כאילו נוגע בהבזקים הבלתי נראים שבין "ויהי אור" כמאמר, לבין האור עצמו הפולח לאישוני עיניו, היוצא מתוך הצורות והצבעים.

הוא לא צייר הרבה גולד הצעיר, שכן כל ציור היה יונק ממנו המון כוחות ורגשות אציליים ששטפו את פנימיותו כזרמי נהר הוולגה בחורף סואן. הוא צייר מעט, אבל מדהים.

הפסוקים בציוריו, לא רק נכתבו ביד אמן, הם כמו דיברו לצופה את תוכנו העמוק, אותו תוכן עלום וסודי שדוד המלך המשוור, המאמין, הרגל הרביעית של המרכבה הבליע במילים, בתגים, ואפילו ברווחים והחללים שבין תיבה לתיבה ובין שורה לשורה. הוא ידע לנגן את מילות הקודש במכחולו, ואם הייתם מתעקשים יכולתם להאזין לשירת הלוויים הבוקעת משם.

יונתן גולד היה גם מרצה מאלף, שמעבר למוסר היהודי המתנגן שבקע ממנו, הוא היה בבחינת "דברים היוצאים מן הלב, נכנסים אל לב השומעים". עם תום ההרצאה הוא היה מגביה את פרוכת הקטיפה שמאחוריו, ולעיני מאזיניו, היו נפרשים קומץ ציוריו המדהימים שמעבר לויזואליה שלהם שידרו את קסם הבריאה מחד, ושירת דוד המלכותית מאידך. היה זה מהלך מהמם ומפתיע.

יונתן גולד היה אמן רגיש ואיש טוב לב, שידע להעניק מעצמו לאחרים, במידה נדירה. לאחר הרצאתו הרגישה הוא נהג לספר על ציוריו, אבל זו כבר היתה שיחה קולחת חברית, שהעניקה הרבה בטחון ואהבת השם לכל מי שהאזין לו.

את ציוריו המקוריים שמר מר גולד בכספת גדולה באחד הבנקים בני-יורק. ערכם היה רב, והוא לא רצה חלילה להקלע לסיטואציה קשה מבחינתו, של שוד וגניבה. הנשמה שלו היתה אצורה בציורים הללו, והוא לא יכול היה שיקרעו ממנו - חלילה - את נשמתו. אשר על כן, הוא שיכפל בהדפסי משי מרהיבי עין, 200 עותקים מכל ציור שלו ומיספר אותם באופן מדויק.

באחת מהרצאותיו בדרום הארץ בחודש אלול לפני כ- 20 שנה, הוא הבחין בגברת אחת, קשישה עטויית כיסוי ראש שבחנה לאחר ההרצאה את ציוריו אחד לאחד, בעין בוחנת. היא נראתה נרגשת, ופיה מילמל תפילה, או פסוקי תהילים. "אני רוצה לקנות את הציור הזה" אמרה הקשישה לגולד,

לע"נ איש החסד והחינוך הבלתי נשכח הרה"ח ר' חיים שרגא פאוול ב"ר מיכאל שר זצ"ל נלב"ע ז' אייר תשע"ב ת.צ.צ.ב.ה.
נא להתפלל לרפואת זקני הרה"ג יצחק בן צילה שליט"א לרפ"ש בתושח"י

נדבת ידידיו הרה"ח ידידיה שנק הי"ו לרגל שמחתו שמחת התורה בהעטר בנו יקירו הבה"ח משה הי"ו בתואר החבר יוכה לרוות רוב נחת דקדושה

העלון מוקדש לזכות רפאל בן הדר להצלחה בכל העניינים ברוחניות וגשמיות
העלון מוקדש לזכות אורן בן פרח ודליה בת פרח להצלחה בכל העניינים ברוחניות וגשמיות

נדבת ידידיו הרה"ח אשר מושקוביץ הי"ו לרגל שמחתו שמחת התורה בהעטר בנו יקירו הבה"ח יוסף הי"ו בתואר החבר יוכה לרוות רוב נחת דקדושה

העלון מוקדש לט"נ ז"ק רבינו הקוה"ט יקותיאל יהודה בן רבינו הק' צבי בעל ה"שפע חיים" וה"דברי יצחק" זיעזע"י זכותו הגדולה תעמוד לזכות התורם וב"ם לכל מיילי דמיטב

ברכת מזל טוב אשגר לידידי היקר החברותא המסור הרב יוסף פולק הי"ו לרגל שמחת נישואי הבת הכלה תחי' במזל טוב יוכה לבנות בית נאמן בישראל יקותיאל יהודה גרוס

קוראים נכבדים נהנתם, ההנחתם? להיו ידוע כי הוצאת ההדפסה עולים ממון רב, נא טלו חלק בהפצת העלון הנכבד הזה, קחו חלק בהפצת תורה ויראת שמים ותתברכו בכל הברכות האמורות בתורה, לתרומות וכל ענייני הגליון ניתן לפנות בטל' 054-8559959